

Proloog: Droomhuis

Tussen de statige grachtenpanden aan de oudste haven van Groningen stond een pakhuis dat eruitzag alsof er een regenboog op was geëxplodeerd. De vier verdiepingen hoge gevel was een bont geheel van afbladderende verf en scheefhangende luiken. Het leek alsof een stevige windvlaag genoeg was om het te laten instorten. De deftige buurtbewoners gruwelden van de bouwval.

Maar wat zij niet wisten, was dat dit pakhuis vanbinnen een droom was voor elk kind – en elke volwassene die zich nog kind voelde.

Op het dak? Een zwembad. Klein, maar perfect om in de zomer af te koelen. Op zolder? Een jongens- en een meisjesslaapkamer, een muziekstudio en een musicalkamer waar zelfs Broadway-sterren jaloers op zouden zijn.

Traplopen? Veel te gewoontjes. Dit huis had drie glijbanen: een rode, een witte en een blauwe. De rode eindigde bij een bioscoop en een gameroom. De witte kwam uit bij een atelier, een bibliotheek en een disco-bowlingbaan. De blauwe? Die bracht je naar de eerste verdieping, waar de meest bizarre kamer van allemaal was: de strandkamer. Een dikke laag zand op de vloer, palmbomen in bakken, ligstoelen, parasols en een gigantisch aquarium vol tropische vissen, schildpadden en zelfs ongevaarlijke haaien.

Beneden bevonden zich de woonkamer en een keuken die grensde aan een stadstuin met een kas vol tomaten, paprika's en honderden soorten kruiden. En onder het pakhuis? Een eeuwenoude kelder vol wijnflessen. Maar het pronkstuk van de kelder was een glazen kantoor met een bordje op de deur:

Loep – Uw Stadsdetective

Dit was het domein van de elfjarige Loep, zijn negenjarige zusje Jasmijn en hun pleegvaders Stein en Brayton. Loeps echte naam was Pim, maar iedereen noemde hem Loep omdat hij een ster was in het opsporen van winkeldieven, inbrekers en vermiste huisdieren. Politie te druk? Loep loste het op. En niet voor geld, maar in ruil voor iets nuttigs. Zo had hij ooit een ontsnapte slang gevonden die net een halve koe naar binnen aan het werken was. Als beloning kreeg hij een jaar lang gratis snacks bij de slager.

Maar Loep had regels:

- Alleen zaken in het centrum van Groningen.
- Eén zaak tegelijk.

- Geen speurwerk zonder vooraf afgesproken beloning.
- Zondags gesloten.

Wat hij nog niet wist, was dat hij op het punt stond de spannendste zaak van zijn leven te krijgen...

Hoofdstuk 1: Dropje

Het was donderdag. Voor de meeste kinderen was de zomervakantie al begonnen. Het was bloedheet, de zon scheen fel en de grachten van Groningen lagen vol bootjes, studenten op luchtbedden en suppers. Iedereen leek verkoeling te zoeken op en rond het water.

Loep en zijn beste vriend Elmas zaten al drie kwartier voor het oude pakhuis aan de gracht te vissen. Zonder resultaat.

“Slecht idee,” zuchtte Elmas.

“Als we al iets vangen, is het gebakken zodra het boven water komt,” grapte Loep. Elmas lachte en haalde zijn hengel binnen. “Wat nu?”

“Weet je nog die kroegbaas van wie we die ontsnapte baviaan terugvonden? Hij heeft een motorbootje. Misschien mogen we dat lenen.”

“Supervet idee!” riep Elmas.

Loep belde meneer Van Laarhoven en hing een minuut later tevreden op. “Het mag. Laten we mijn rugtas pakken en wat fris meenemen.”

Ze kenden elkaar al sinds de kinderopvang: totaal verschillend, maar onafscheidelijk.

Elmas was een kop groter dan Loep, met een lichtgetinte huid, kort zwart haar en scherpe bruine ogen. Een geboren wizzkid. Gaf hem een laptop en hij kon álles. Hij had zelfs eens geprobeerd in te breken bij de Amerikaanse geheime dienst, gewoon voor de lol. Niemand wist hoe ver hij gekomen was, behalve dat hij servers van familie in Turkije had gebruikt en deel uitmaakte van een vaag netwerk van jonge hackers. Zijn ouders runden een kebabzaak in de Poelestraat. Thuis was het altijd druk met zijn broertje Ayaz en zusje Damla. Sport vond hij onzin; alles zonder toetsenbord of muis boeide hem niet.

Loep was zijn tegenpool. Hij hield van buiten zijn, actie en vieze handen. Surfen, fietsen, skateboarden – als het maar bewoog. Leren was nooit zijn sterkste kant geweest, maar geschiedenis, dát was andere koek. Geef hem een verhaal over verdwenen steden, geheime genootschappen of oude gebouwen, en hij zat op het puntje van zijn stoel.

Soms zei zijn moeder weleens dat hij in het verkeerde tijdperk geboren was. Zelf dacht hij dat ook weleens. Als hij langs een oud pand fietste, vroeg hij zich altijd af wie daar gewoond had en wat er zich had afgespeeld. Zijn moeder, een kunstenares uit Amsterdam, kwam soms langs. Dan logeerde ze bij Stein en Bry, hun pleegouders. Hun eigen vader was al jaren uit beeld en hun moeder had destijds niet voor hen kunnen zorgen, maar als ze er was, was het feest.

Loep stond op en liep naar de luiken van het pakhuis om ze open te doen. “Hé, Loep! Elmas! Wacht!” Een meisje met lang, regenboogkleurig haar kwam in een elektrische rolstoel op hen afgereden. Haar bruine ogen twinkelden, maar haar gezicht stond strak. Ze droeg zwarte kleding, meerdere oorbellen en een neuspiercing, alsof ze net van een rockconcert kwam. Het was Megghani, of gewoon Megy.

Loep zag direct dat er iets miste: haar hulphond Dropje, die nooit van haar zijde week.

“Waar is Dropje?” vroeg Loep bezorgd.

“Verdwenen... of beter gezegd: gestolen,” zei ze boos.

“Waarom denk je dat hij gestolen is en niet gewoon is weggelopen?” vroeg Loep. Megy liet de hondenriem zien.

“Duidelijk doorgeknipt,” zei Elmas. “Waar en wanneer gebeurde het precies?”

“Voor de HEMA. Vijftien minuten geleden.”

Elmas keek op zijn horloge. “Dat was dus iets na elf uur. Als we hem terug willen vinden, telt elke minuut. We beginnen bij de camera’s van de HEMA.”

“Goed idee,” zei Loep. Hij sloeg een arm om Megy’s schouder. “Probeer er niet te veel aan te denken. We vinden hem terug. Dat beloof ik je.

Ze borgen hun visgerij op in de kelder. Uit zijn kantoor haalde Loep zijn trouwe zwarte rugtas, standaard gevuld met 'detectivegear': portofoons, pepperspray (verboden, maar “verplicht” volgens zijn pleegvaders), touw, een vergrootglas, af luisterapparatuur, een verrekijker, handschoenen, een kompas, een zaklamp en een fles onzichtbare inkt met UV-lamp.

Elmas stapte op zijn fatbike, Loep op zijn crossfiets. Even later stonden ze bij de HEMA in de drukste winkelstraat van Groningen. Bij de servicebalie kwam Dylano, de manager, op hen af met een brede glimlach. “Ah, het bekendste duo van Groningen. Wat kan ik voor jullie doen?” “

Voor de winkel is de hulphond van een vriendin gestolen,” zei Elmas. “We zouden graag de camerabeelden willen zien.”

Dylano’s glimlach verdween. “Loop maar mee. Jullie hebben ons eerder geholpen met die winkeldief. Als ik nu iets kan terugdoen...”

In een kantoor achterin de winkel hingen zes schermen. Achter het bureau zat Leo, de beveiligder, een man in een blauw pak die eruitzag alsof hij liever ergens anders was.

“We zoeken beelden van rond elf uur,” zei Elmas.

Leo bediende een joystick. “Daar hebben we haar,” zei hij even later. Op het scherm zagen ze Megy voor de winkel staan om 11:03. Een minuut later liep een grote, kale man

in T-shirt en korte broek, volledig onder de tatoeages, langs haar. In een flits zagen ze hoe hij Dropje aan de doorgesneden lijn meenam. “Netjes uitgevoerd,” mompelde Leo.

“Klassiek,” knikte Elmas. “Het werk van een professioneel.”

Loep vroeg om een uitdraai van het beeld. Hij pakte zijn vergrootglas erbij. “

Zie je iets opvallends?” vroeg Elmas.

Loep schudde zijn hoofd. “Het beeld is te vaag. Maar een grote man vol tatoeages moet te vinden zijn.” Hij overhandigde Elmas een portofoon. “We splitsen op. Laat het me weten als je hem ziet.”

Na een uur vruchteloos zoeken riep Loep door de porto: “Zullen we een ijsje halen op de Grote Markt?” Ze gingen zitten bij een ijskraam, maar het softijsje met nootjes smaakte bitter.

“Megy zal ontroostbaar zijn,” zuchtte Elmas. “Kunnen we Barend niet vragen?”

Loep knikte. Barend was een rechercheur die ze kenden van een vorig avontuur. Hij nam direct op. “Hé Loep, wat een verrassing. Hoe is het?”

“Goed, maar de hulphond van Megy is gestolen.”

“Gestolen?” Barend klonk verontwaardigd. “Waarom zou iemand een hulphond stelen?

Dat klinkt niet logisch.”

“Ik weet het,” zei Loep. “Maar toch is het zo.”

“Heb je een signalement?”

“Ik stuur je nu een foto door.”

“Dank je. Ik licht het bureau Centrum in,” zei Barend. “Maar eerlijk? De kans is klein dat we ze nog vinden. Mijn ervaring zegt: de vogel is meestal al gevlogen.”

Loep zweeg. Diep vanbinnen vreesde hij dat Barend gelijk had.

Hoofdstuk 2: Merlijn

Ze hadden Megy gevraagd om naar de ijskraam op de Grote Markt te komen. Het plein bruiste van het leven. Overal zaten groepjes mensen op de trappen van het stadhuis en fietsers laveerden behendig tussen de toeristen door. De zon weerkaatste fel in de glazen gevels van de nieuwe gebouwen, terwijl de Martinatoren als een stille reus boven de drukte uitstak.

Loep nam een snelle hap van zijn ijsje, maar hij proefde het nauwelijks. Hij had het gevoel dat de toren hen observeerde, alsof die wist wat er boven hun hoofd hing.

“Jullie kijken niet al te blij,” zei Megy, terwijl ze haar rolstoel handig naast hen parkeerde.

“Helaas niet,” gaf Loep toe. Hij haalde een verfrommelde print uit zijn zak. “We hebben op camerabeelden gezien dat deze persoon Dropje meenam.”

Hij schoof de afbeelding naar haar toe. Megy bestudeerde de korrelige print van de man met de tattoos. Ze trok een sceptisch gezicht. “Lastig, Loep. Er lopen in de zomer wel meer mensen met korte mouwen en tatoeages rond. Dit is zoeken naar een speld in een hooiberg.”

“We gaan de dader vinden en Dropje terugbrengen,” zei Loep zelfverzekerd.

Elmas knikte. “Dat beloven we. Al kost het onze hele zomervakantie.”

Megy keek hen dankbaar aan. “Ik weet dat jullie er alles aan zullen doen. Maar ik heb er een slecht gevoel bij.”

“We hebben rechercheur Barend ingelicht,” vulde Loep aan. “Hij heeft het signalement verspreid onder de stadsagenten.”

Megy bedankte hen nogmaals en nam afscheid.

Loep en Elmas liepen terug naar de HEMA en pakten hun fietsen. “We moeten uitvinden wie die man is,” zei Elmas. “Laten we naar mijn kamer gaan. Misschien krijg ik de foto’s daar wat duidelijker.”

Elmas woonde boven de kebabzaak van zijn ouders. Toen Loep de kamer binnenstapte, moest hij zoals altijd even wennen aan het licht. Overal knipperde er wel iets: ledstrips onder de boekenplank, een mini-droneset in de hoek en een rij schermen boven het bureau waarvan er minstens twee dingen deden die Loep niet begreep. De kamer rook naar thee, soldeertin en een vleugje chips. Over een stoel hing een trui met brandgaatjes van het solderen.

Het bureau was een waar commandocentrum. Drie beeldschermen, een toetsenbord dat licht gaf in regenboogkleuren en een muis met meer knoppen dan een afstandsbediening. Aan de muur hing een whiteboard vol pijlen, formules en lijstjes als “*Project Silent Eye*” en “*Dronevanger V2*”.

“Netjes opgeruimd, voor jouw doen,” zei Loep. Hij tilde een fietshelm van een bureaustoel om te kunnen zitten.

Elmas grinnikte. “Je had me gisteren moeten zien. Een explosie van cola en kortsluiting in m’n toetsenbord. Dit is mijn nieuwe minimalistische fase.”

Elmas opende een programma genaamd *ClearZoom-X*. Met een paar snelle klikken selecteerde hij het fragment van de diefstal. Hij typte een commando in:

`/enhance_zone[312,444,520,630] - AI_stabilize - edge_filter ON`. Het beeld schokte even. De software begon te renderen; ruis verdween en randen kregen contouren. Een vage tattoo werd langzaam zichtbaar, alsof het beeld uit de mist werd getrokken. “Kan wel even duren,” zei Elmas. “De kwaliteit is slecht.”

Plotseling ging de telefoon van Loep. Hij nam op, luisterde kort en fronste zijn wenkbrauwen. “Rustig aan, Merel. Probeer uit te leggen wat er is gebeurd...” Al snel verbrak hij de verbinding.

Elmas keek vragend op. “Wat is er?” “Een meisje, Merel. Ze klonk overstuur. Iets met haar hulphond, Merlijn... Ze zegt dat hij is gestolen door een man. Ze zit achter in het park bij de Martinitoren.”

Elmas staarde hem met grote ogen aan. “Nóg een hulphond? Dat meen je niet!”

Ze sprongen op hun fietsen en raceten, tegen alle regels in, dwars door de drukke winkelstraat. Een boete kon Loep nu niets schelen.

Het Martinikerkhof lag verscholen achter de Martinitoren. De oude kerk muren waren donker van ouderdom, met scheuren die leek te zeggen: *ik heb alles al eens gezien*. Ze waren nog geen twintig meter van de Grote Markt verwijderd, maar het voelde alsof ze in een andere stad waren. Ze zagen een meisje op een bankje zitten. Ze was een jaar of vijftien, met donkerblond haar en een blauw jurkje. Ze was ineengezakt, haar gezicht nat van de tranen.

“Wat is er precies gebeurd?” vroeg Loep zacht, terwijl ze naast haar gingen zitten. “M-Merlijn...” hikte ze. “Hij is weg. Ontvoerd! Door een grote man, helemaal onder de tattoos.” De blikken van Loep en Elmas kruisten elkaar. Loep haalde een flesje water en een zakdoek uit zijn rugtas. Nadat ze wat gedronken had, vertelde ze haar verhaal.

“Ik zat in de Prinsentuin, even van de zon te genieten met mijn ogen dicht. Merlijn lag naast me. Toen kwam er een man naar me toe. Groot, breed, met tattoos tot op zijn kale hoofd. Hij zag er ruig uit, maar zijn stem was zacht. Té zacht. Het klonk alsof hij een leraar was, mijn saaie wiskundedocent bijvoorbeeld. Dat paste totaal niet bij hem.”

“Wat wilde hij weten?” vroeg Loep.

“Hij vroeg wat ik mankeerde en waarom ik een hulphond had. Ik vertelde dat ik epilepsie heb en dat Merlijn me waarschuwt voor een aanval. Hij wenste me sterkte en liep weg. Even later stond ik voor een etalage en ineens was Merlijn weg.”

“Laat me raden,” zei Elmas. “De lijn was doorgeknipt.” Ze keek geschrokken op. “Hoe weten jullie dat?”

“Je bent niet de eerste,” zei Loep serieus. “Vertel verder.”

“Toen ik merkte dat hij weg was, hoorde ik zacht gepiep uit een steegje. Ik rende eropaf en zag de man met de tattoos net wegrijden op een bakbrommer. Merlijn zat erin.”

Er viel een stilte. “Ik kan niet zonder hem,” fluisterde Merel.

“We gaan meteen aan de slag,” beloofde Elmas.

Ze lieten de fietsen achter en liepen naar de Prinsenhof, het luxe hotel dat aan de Prinsentuin grenst.

“Camerabeelden?” vroeg Loep, terwijl hij naar de glimmende gevel keek.

Elmas knikte vastberaden. “De achterkant van het hotel kijkt precies uit op de tuin. Daar hangt genoeg bewaking.”

Loep pakte zijn telefoon om Barend in te lichten. “Hoi Barend, er is weer een hond gestolen. In de Prinsentuin deze keer. Zou jij het hotel voor ons kunnen bellen? Ik ben bang dat ze ons anders niet serieus nemen,” zei hij met een wrange lach.

Barend reageerde geschokt: “Nóg een hond? Natuurlijk. Ik bel ze direct. Jullie kunnen gaan kijken, ik regel het.”

Toen Loep en Elmas de draaideur van het Prinsenhof doorgingen, stapten ze een wereld van glanzend natuursteen en gepolijst koper binnen. Alles ademde rust en orde. Een jonge vrouw achter de marmeren receptie keek alert op. “Goedemiddag. Kan ik u helpen?” “We komen namens onderzoeker Barend voor de beelden van de Prinsentuin,” zei Loep met zijn meest zakelijke stem.

De vrouw knikte meteen. “Dat is besproken. Mag ik jullie namen even?”

Terwijl ze hun gegevens noteerde, keek Loep onrustig om zich heen. Alles was hier bijna té netjes.

“U mag meelopen,” zei de vrouw vriendelijk. “De beelden staan klaar in het kantoor van de manager.”

Loep gaf Elmas een kort knikje. Het was tijd om te zien wie er achter de verdwijning van de hulphonden zat.

Hoofdstuk 3: Vreemde tattoos

Ze namen plaats achter het bureau en hoefden alleen maar op 'play' te drukken. De beelden waren haarscherp. “Wel even andere kwaliteit dan die van de HEMA,” riep Elmas enthousiast.

Op het scherm verscheen de Prinsentuin. De strakke hagen en ingewikkelde patronen van het doolhof zagen er van bovenaf bijna onwerkelijk uit. De zon wierp lange schaduwen over de lichte zandpaden en de hoge bomen stonden als donkere wachters langs de randen van de tuin.

“Elmas, kijk!” Loep wees naar de hoek van het scherm.

Elmas zoomde in. Op een bankje zat een meisje met een blonde labrador aan haar voeten. “Merel en Merlijn,” zei Elmas zacht.

“Wacht,” fluisterde Loep. “Daar.”

Aan de andere kant van het beeld verscheen een man. Hij was groot en breed, gekleed in een korte broek en een polo. Er was iets mis met de manier waarop hij liep – te kalm, te gecontroleerd. Hij bleef even bij Merel staan, praatte een paar minuten met haar en liep toen rustig weer weg.

“Elmas, terugspoelen. Precies naar het moment dat hij naar haar toe loopt. Zoom in op die tattoos op zijn armen.”

Ze staarden eerst vol verbazing naar het scherm, maar toen barstten ze tegelijkertijd in lachen uit.

“Dit is echt het domste wat ik ooit heb gezien!” proestte Loep. De armen en nek van de man waren volledig bedekt met Groningse iconen: de Martinitoren, een eierbal, het Groninger Museum en zelfs het logo van FC Groningen. Maar het hield niet op bij gebouwen. Tussen de krullen stonden portretten van Arjen Robben, Kraantje Pappie en... serieus? ... TikTok Tammo.

“Die gast is een wandelende VVV-gids,” lachte Elmas, terwijl hij de tranen uit zijn ogen veegde.

“Maak een screenshot,” zei Loep, die weer serieus werd. “We gaan elke tattooshop in de stad af. Iemand móét deze 'Groningen-gek' kennen.”

Er zaten drieënvijftig tattooshops in en rond het centrum van Groningen. Twee uur later hadden ze ze allemaal bezocht. Uitgeput ploften ze neer in de kebabzaak van Elmas' vader. “Niks,” verzuchtte Loep. “Hoe dan? Zo iemand valt toch op?”

Elmas staarde naar zijn kapsalon. “Hij heeft meerdere tattoos van FC Groningen. Dan is hij vast een fan, toch? Misschien is hij wel lid van de supportersvereniging.”